

Foști absolvenți, actuali profesori ai colegiului

județului moldav. Experiența moldovenească a fost determinantă pentru mine, pentru ființa mea culturală, spirituală, chiar sufletească. Oamenii, aerul de acolo – nu știu exact ce – toate împreună – produc un efect care te îndeamnă la meditație și profunzime. Argeșul de nord, Vâlsanul și Dobroneagul te îndeamnă la contemplație, calitate superioară a gândirii, la gândire liberală, la muncă și competiție cinstită, la prețuirea proprietății individuale – locul vacanțelor de vară ale întregii mele copilării și ale clipelor de liniște dintotdeauna.

1990 – am revenit acasă, în Argeș, susținând un concurs. Candidam pentru trei locuri vacante de profesor de română. Am avut media cea mai mare și am ales *Zinca Goleescu*. Acum sunt profesor de limba și literatura română la liceul pe care l-am absolvit: Colegiul Național *Ion C. Brătianu*. Aș putea spune: Pohta ce-am pohtit! Vreo 15 ani am fost în paralel și lector universitar la *Constantin Brâncoveanu* și am predat un curs de corespondență comercială și limbaj economic în limba franceză. Am fost inspector de specialitate la IȘJ Argeș, inspector școlar general adjunct pentru scurt timp, membru în numeroase „comitete și comiții”, vreo 15 ani în Comisia Națională a profesorilor de limba română, director adjunct al colegiului unde acum sunt doar ceea ce mi-am dorit întotdeauna cu adevărat: profesor de română la Colegiul Național *Ion C. Brătianu* (aș vrea să se simtă mândria cu care rostesc această profesie și locul unde o profezez!) Din păcate, nu cred că toți colegii mei sunt la fel de copleșiți de responsabilitatea pe care o au ajungând aici.

Prin activitatea mea, prestigiul colegiului nu a scăzut, dimpotrivă. Mă bucur când mulți dintre elevii mei sunt astăzi profesori de aceeași specialitate, sau de alții, enorm de mulți, semn că timpul trece așa de repede, că sunt personalități în domeniile lor. Sunt elevi ai căror părinți au fost colegii mei de clasă. Alții sunt copiii elevilor din alte generații. A venit și vremea nepoților lor. Ce își poate dori mai mult un profesor decât să se regăsească în aceste generații succesive!? Eu spun adesea că ei sunt toți, din orice generație, *colegii mei* și eu sunt *colegul lor mai mare* de la același colegiu.

Format de anumiți profesori, avându-i ca modele, urmez modelul lor. Dacă asta convine sau nu e de meditat. Am aroganța bunei pregătiri și conștiința că la un colegiu de elită trebuie să fiu un profesor de elită, cu elevi atât de dotați intelectual – adică un mare profesor! Mi se alătură, ca venind cu pregătire de la aceeași universitate ieșeană, ca profesori de română, doamnele Iudita Ieremia și Carmen Simulescu.

Cu smerenie însă, nu doresc să fiu un model; doresc să fiu eu însumi, visând că o parte din mine va trece și în mintea și sufletele ucenicilor mei. Îmi doresc să fiu o prezență și apoi o amintire folositoare și corectă, nu neapărat una plăcută. Nu eu trebuie să plac, ci literatura pe care o predau, limba română cu muzicalitatea și profunzimea ei filosofică, istorică și culturală. Cartea e un deliciu pentru cei care știu să o prețuiască, altfel, e o tortură, un calvar. Așa cum pentru alții, munca fizică e un blestem. Și cititul unei cărți – nemaivorbind de scrierea uneia – cere inclusiv condiție fizică, sănătate morală și intelectuală, așa cum munca fizică cere atenție și pricepere. Cine hotărăște înclinațiile e greu de spus. Nu imposibil. Dar asta e în măsura fiecăruia de a ști și a mărturisi. Eu pot mărturisi că am ales și să scriu câteva cărți (pe care le consider interesante și bine a fi citite, pentru universul lor inedit și mereu în legătură cu dorința de a cunoaște mereu mai mult și mai mult, așa cum mi-au transmis profesorii mei și cum m-au obligat amprente genetice) și mai multe articole: eseu, romane, critică literară, poezie, traduceri.

Din generația mea, foști elevi ai liceului sunt astăzi colegii mei, ca profesori, domnii: Viorel Popescu (profesor de fizică), Constantin Vărășcanu (istorie), Dan Davidescu (fizică) și, din generațiile mai tinere, Ștefan Ropcea (fizică), Alina Manea (profesor de română, actualul director al colegiului), Oana Tănase (franceză). Nume ilustre ieșite de pe porțile colegiului sunt atât de numeroase, încât ar trebui să citim integral toate cataloagele: președintele Emil Constantinescu, Mircea Penescu, profesor univ, doctor, medic de excepție, directorul Spitalului Clinic de Nefrologie București, muzician de talent, prof. univ. dr. Marius Enăchescu, un as al nanometriei, cetățeni de onoare ai județului Argeș, mai tinerii savanți în devenire Andrei Constantin, Marius Postelnicescu, olimpici între mulțimea de olimpici naționali și internaționali, oameni de afaceri, directori de instituții bancare, în lume sau în țară, varii specialiști, medici, profesori, ingineri, jurnaliști, scriitori – toți, absolvenți merituoși și mândri de apartenența lor la această unitate școlară, magnifică prin monumentalitatea de patrimoniu și rezultate.

Nu am trăit întotdeauna numai din matca colegiului meu. Am avut și alte preocupări și nu mi-am identificat viața exclusiv între zidurile lui. Cele 24 de cărți scrise și câteva zeci de articole sunt munca

Foști absolvenți, actuali profesori ai colegiului

mea în afara catedrei și nu le datorez nici instituției, și nici profesiei, ci unei preocupări distincte, pe care cred că aș fi făcut-o indiferent de profesie. Familia a fost nu numai locul meu de refugiu, de liniște și de înțelegere, ci și motivul pentru care am dorit să nu decepționez. Între aceste trei entități s-a scurs și se scurge, parcă din ce în ce mai repede, întreaga mea viață. Nu am pretenția vreunei recunoașteri, naivitate a celor foarte orgolioși.

Am smerita satisfacție a fiecărei zile de care mă pot bucura alături de cei dragi și de cei pe care îi prețuiesc. Cred că restul e deșertăciune și vorbărie. E poate doar semnul unei alte vârste pe care deocamdată o înfrunt și o refuz?... Nu mă lasă tinerii mei interlocutori de fiecare zi... Dacă nu cumva mă amăgesc.

2016 – Parcă printr-o minune s-a hotărât reabilitarea clădirii colegiului după 25 de ani de nepăsare. *Să fie într-un ceas bun!* La 150 de ani de existență, suntem în plin șantier, deși ar fi trebuit să... Mi-e teamă că îmi va fi dor de liceul meu cel vechi, cu semne ale trecerii timpului, ale elevilor și profesorilor dinainte, de-a lungul a mulți ani și că, revenit aici, la momente aniversare, nu-mi voi mai recunoaște bătrânul și mereu tânărul meu colegiu, prin frumusețea vie a tinerilor mei colegi de liceu – elevii de astăzi și de mâine.

Și pentru că nimeni și nimic nu e de neînlocuit: ***La mulți ani!*** miraculoasă și eternă școală a tinereților și bătrâneților mele.

Viață lungă Colegiului Național Ion C. Brătianu din Pitești! cu nume ilustru, la vârsta sa de **150 de ani**, aceeași cu a *Academiei Române* – semn că anumite date din istoria unui neam nu sunt întâmplătoare. ***La mulți ani profesorilor și elevilor!*** pentru că trebuie, fiecare, și toți împreună, să aibă în grijă veșnică să păstreze și să crească prestigiul școlii prin propria lor pricepere și muncă.

Foști absolvenți, actuali profesori ai colegiului

În fața realității

Foști directori ai colegiului

Marcel Stănescu

Profesor de fizică

Nicolae Miclesu

Alexandru Nanu

Gheoghe Popescu

Sunt absolvent al Colegiului *Ion C. Brătianu*, pe atunci Liceul *Nicolae Bălcescu*, promoția 1984, profil matematică-fizică. Și atunci primăvara, curtea liceului se umplea de verdeață și trandafiri, dar pe vremuri timpul curgea infinit mai lent. Elevii nu aveau acces pe alea din fața liceului și pe culoarul principal, cât despre Cancelaria profesorilor habar n-aveam unde este și cum arată (numai cei indisciplinați știau cum arată pe dinăuntru). Am avut profesori celebri; printre ei, Nicolae Spinei, Ovidiu Dumitrescu, Maria Nicolae, Eduard Minasian, Traian Gărduș, Agatia Curelea, Constantin Stroe, Alexandru Doagă. O mențiune specială pentru domnul profesor Minasian fără a cărui încurajare și stil de lucru (norma de lucru pe săptămână = 1 caiet studentesc) nu aș fi susținut treapta a II-a la matematică-fizică.

Sunt profesor de fizică în Colegiul *Brătianu* din 1998 și așa cum în timpul liceului purtam cu mândrie matricola „LNB”, astăzi, cu aceeași mândrie „navighez” pe puntea *navei amiral* a învățământului argeșean.

Înainte teritoriul dintre catedră și elev era o zonă greu accesibilă, care impunea respect chiar și în pauză. Astăzi distanța s-a redus considerabil sub presiunea elevilor, părinților, ministerului, mass-media, etc. (În etc. intră tot felul de persoane sau instituții care deși nu se pricep la Educație ne dau lecții despre cum ar trebui să procedăm.)

Înainte profesorul avea un statut special, astăzi tinde să devină un umil funcționar care numără absențe, face statistici, întocmește nenumărate rapoarte, activează în diferite comisii, se ocupă de parteneriate, sponsorizări, activități extracurriculare, adună hârtii (ar fi bune la maculatură) pentru tot felul de dosare și portofolii, încât pare de necrezut că mai are timp și pentru menirea lui de dascăl.

Înainte relația profesor-elev era tihnită, elevul era motivat să performeze, avea modele cu greutate, astăzi totul se desfășoară alert, elevul este motivat... la absențe, iar modelele sunt imponderabile și superficiale.

Pusă în fața realității, toată știința noastră este primitivă și naivă, și totuși este cel mai important lucru pe care îl avem, iar tinerii profesori trebuie să-l transmită mai departe noilor generații, chiar dacă puterea educației rareori mai este eficientă, exceptând cazurile fericite în care ea este aproape inutilă (și noi chiar avem astfel de cazuri).

Foști absolvenți, actuali profesori ai colegiului

Elev, profesor, părinte....

Florea Tatiana

Profesor de limba franceză

Î (1): Ce a însemnat Colegiul Național Ion C. Brătianu pentru devenirea dumneavoastră profesională?

FT: Colegiul *Brătianu* înseamnă pentru mine nu numai locul desăvârșirii mele profesionale, dar și locul formării mele ca om, pentru că este liceul pe care l-am absolvit, în urmă cu mulți ani. Pe undeva, anii de liceu, deși mai puțini la număr decât cei în care am lucrat ca profesor, au însemnat mult mai mult. Si încă ceva... *Brătianu* este liceul pe care l-a absolvit și băiatul meu, de rezultatele căruia sunt foarte mândră și pentru profesorii căruia am numai cuvinte de laudă. Asadar, cred că am cea mai completă viziune cu putință despre această școală, dintr-o triplă perspectivă: ca elev, ca profesor și ca părinte.

Î (2): În calitate de profesor al acestei instituții, considerați că există diferențe față de perioada anilor '90? Dacă da, care sunt acelea?

FT: În esență, nu cred că sunt mari diferențe sau poate așa îmi place mie să cred, pentru că imaginea liceului din perioada anilor '80, pentru mine, este una idilică, fiind perioada în care am trecut de la copilărie la maturitate, în care a avut loc „ritualul inițierii mele”, între aceste ziduri, pe aceste culoare, pe aceste bănci.

Î (3): Vorbind despre modificări, dumneavoastră ce ați schimba la Colegiul Brătianu?

FT: Spiritul *Brătianu* este atât de puternic în conștiința colectivă a orașului nostru, încât aș considera aproape un sacrilegiu să propun eu o schimbare. Dimpotrivă, aș vrea ca liceul *Brătianu* să rămână neschimbat, în ciuda multor modificări, câteodată atât de fără noimă, propuse de Ministerul Educației. Poate că mi-aș dori să se acorde o mai mare importanță studiului limbii franceze, fie și numai pentru faptul că *Brătianu* însuși a făcut studiile la Paris, a gândit, probabil, acest liceu după model francez și a scris în limba franceză: *Mémoire sur l'empire d'Autriche dans la question d'Orient* (1855), *Réflexions sur la situation* (1856), *Mémoire sur la situation de la Moldavie depuis le traité de Paris* (1857) și *La Question religieuse en Roumanie* (1866).

Î (4): Relatați-ne o amintire plăcută din activitatea dumneavoastră didactică.

FT: Este aproape imposibil de ales o întâmplare din 20 de ani de activitate. Poate cele mai plăcute

momente au fost cele în care am văzut rezultatele elevilor mei la concursuri și olimpiade.

Î (5): Și una... neplăcută.

FT: Cele mai neplăcute momente au fost cele în care am fost nevoită să sancționez elevii, să prezint în Consiliul profesoral abateri disciplinare și să cer scăderea notei la purtare. Am făcut-o cu inima strânsă, aproape împotriva voinței mele, cu sufletul împărțit între datorie și un fel de instinct aproape matern pe care îl am față de toți elevii mei.

Î (6): Vă rog să menționați trei cuvinte care să sintetizeze spiritul Brătianu.

FT: REUȘITĂ, PERFORMANȚĂ, EXCELENȚĂ.

Î (7): Mențineți legătura cu foștii dumneavoastră elevi?

FT: Desigur, mai ales cu cei care au urmat o carieră legată de disciplina pe care o predau, cu cei care au devenit profesori de limba franceză, cu cei care au urmat studiile universitare în Franța, cu cei care lucrează acum în Franța sau în țări francofone.

Î (8): În ce fel credeți că le-ați marcat existența?

FT: Nu știu dacă le-am marcat existența, cred că e prea mult spus, însă îmi place să cred că și datorită mie au reușit în viață. Nu-mi place deloc ideea ca tinerii noștri inteligenți și foarte bine pregătiți să părăsească țara, dar i-am încurajat întotdeauna să nu considere limba o barieră și, dacă li se oferă oportunitatea de a studia sau de a lucra în Franța, de a face o carieră într-o țară unde se vorbește limba franceză, să nu aibă ezitări.

Î (9): Elevii au învățat multe lucruri de la dumneavoastră. Ce ați învățat dumneavoastră de la elevi?

FT: În primul rând, elevii mă învață în fiecare zi să rămân tânără în suflet, să fiu ancorată în lumea lor, a adolescenței, a visurilor și a idealurilor. Apoi, am mai învățat ceva de la ultimele generații: revolta. Eu am crescut în perioada comunistă, când așa ceva nu era de conceput. De la elevii mei am înțeles că a te revolta împotriva a ceea ce consideri că nu este drept sau moral trebuie să facă parte din noi.

Î (10): Având în vedere că suntem în an de sărbătoare, vă rugăm să adresați o urare cu ocazia împlinirii a 150 de ani de existență a colegiului nostru.

FT: O să spun câteva cuvinte în limba franceză, dacă îmi este permis. Sunt sigură că lui *Brătianu* i-ar plăcea: „Mon vieux, tu as toujours l'air tellement jeune que l'on oublie que le temps passe. Bon Anniversaire!”

Foști absolvenți, actuali profesori ai colegiului

Dincolo de rostire

Gabriela Georgescu

Foști directori ai colegiului

Profesor dr., limba și literatura română

Toma Trifonescu

Mihail Căprescu

Nicolae Dumitrescu

Nu știam că inima bate în urechi! Bate, bate! Și încă ce tare! Este 15 septembrie și urc pentru întâia oară pe treptele liceului la care am fost admisă. Ce privilegiu! Fericirea trandafirie mă cuprinde și se furișează în suflet până la adâncurile cele mai de pe urmă. Urc treptele. Și ființa mea se înfioară sub farmecul arcadelor vechi așteptate cu atâta dor! În lumina groasă ca mierea, întreaga clădire pare tivită cu aur pe margini. Urc. Pașii mei sfioși îndrăznesc să calce în urma pașilor generalului Constantin Cristescu, eroul de la Mărășești, ai pictorului Constantin Petrescu, autorul marii fresce de la Ateneul Român, ai poetului Ion Minulescu, ai criticului Ion Trivale, ai poetului matematician Ion Barbu, ai lui Armand Călinescu, ai academicianului Constantin Bălăceanu Stolnici... Încă îmi picură în minte frânturi din discursul de la festivitatea de deschidere a anului școlar: prestigioasă instituție de învățământ, valoros corp profesoral, elevi remarcabili...

... elevi remarcabili, valoros corp profesoral, prestigioasă instituție de învățământ! Știam! Știam de mult, de când fusesem elevă aici. Este 15 septembrie și urc pentru întâia oară pe treptele liceului la care sunt profesoară. Urc. O întrebare stăruie și se întinde tânguios și jalnic în nesfârșitul umbros al ființei mele: dacă? Dacă nu voi reuși să fiu demnă de acest Colegiu? Frica îmi răscolește clocotitor sufletul și un ropot de gânduri se abate asupra mea. Șovăi. Albastrul șters al cerului mă apasă greu. Dacă? Din capătul treptelor, eleva de odinioară îmi zâmbește și îmi întinde mâna. Zâmbesc și urc pe treptele... elevă și profesoară, umăr lângă umăr, în Colegiul Național *Ion C. Brătianu*, un spațiu de dincolo de rostire, un timp al perpetuei deveniri.

Pe băncile emoțiilor de altădată

Florin Ciprian Bică

Profesor de filosofie

Anul trecut am participat la revederea de douăzeci de ani a promoției 1995, o întâlnire în care încercam să ne reamintim anii de liceu...

Judecători, avocați, medici, ingineri și profesori, am reocupat băncile emoțiilor de altădată. Cuvintele pot cuprinde cu greu ce a reprezentat și ce reprezintă Colegiul Național *Ion C. Brătianu* pentru mine. Este locul unde am descoperit dragostea de înțelepciune, filosofia, unde am „făcut cunoștință” cu Eliade, Cioran, Blaga, dar și cu profesori și oameni minunați. Aici am devenit ceea ce sunt și încerc să ajut în devenirea și confirmarea elevilor mei, pentru că, între timp, am revenit ca profesor de filosofie.

Generațiile se schimbă neîncetat, însă spiritul *Brătianu* rămâne tânăr chiar și la 150 de ani de nenumărate deveniri.

Foști absolvenți, actuali profesori ai colegiului

Acasă

Roxana Petean

Profesor de limba engleză

Aceeași poartă, altă alee! Aceleași trepte, altă intrare, altă ușă îmbâtrânită de vreme și deschisă de atâtea mâini dibace! Tot eu, dar alta!

Sărut mâna, mamă! Iată-mă din nou ACASĂ! V-am urmat sfaturile din cei 4 ani de-acasă, iubiți părinți, am umblat și am încercat să devin om de valoare, să nu dezamăgesc, să fiți mândri.

Știți voi, oare, ce a însemnat pentru mine să pășesc în acest loc sacru, *Cancelaria*, loc pe care, elev fiind, nu am îndrăznit vreodată să îl cuprind cu privirea toată? Îmi amintesc și acum de acel registru stufos care stăruia în tihnă în fața unei mari oglinzi atârnată pe un perete, martor la atâtea și atâtea discuții elevate... Abia acum i-am înțeles utilitatea - condica de prezență, obiect istoric, dacă ne gândim la câte nume de valoare au semnat în ea! Și apoi -forfota unor albinuțe harnice în jurul unei mese care pare că nu se mai termină, poate, gandesc eu acum, tocmai pentru a cuprinde pe toți cei care se așază în jurul ei. Unii ar zice simple obiecte, eu simt și știu că e mult mai mult de atât! E bucătăria noastră, locul unde familia se adună și fructifică toate discuțiile.

Pășind pe holuri, amintirile se amestecă, trecutul devine prezent, iar prezentul, pentru o clipă, e trecut. Pe ei îi cunosc, sunt foștii mei colegi! Dar ei cine sunt? Acum știu - sunt elevii mei! Dacă ridici puțin privirea, vezi roșeața din obrajii pereților, istoric reprezentată de panouri cu olimpici. Figuri cunoscute îmi zâmbesc din spatele unui geam. Emoția mă cuprinde; și eu zâmbesc dintr-un panou, cel al unui concurs de latină. Așadar nu am plecat niciodată! Am rămas aici în tot acest timp!

Așa cum un bine cunoscut proverb spune că *Omul sfințește locul*, nu aș putea vreodată să-i uit pe ei, *părinții mei*, care mi-au călăuzit pașii în cei patru ani. Abia acum, doamna profesor Oprea Alina, am înțeles ce înseamnă cu adevărat ACASĂ, că, de fapt, *Home is Where Your Heart Is!* Câte lucruri utile pentru viață ne-ați învățat prin acele maxime și cugetări latinești, doamna profesor Ulmeanu Eleonora! Acum știu că odată ce *Alea iacta est* nu mai pot da înapoi. Vă mulțumim, doamna dirigintă Păltineanu Rodica, pentru orele de dirigenție în care, cu voioșie și bucurie vorbeam deschis despre diverse aspecte de viață, așa cum o mama își sfătuiește copilul ce trebuie să pornească pe drumul său. Vă mulțumim tuturor pentru pasiunea și dedicarea cu care ne-ați călăuzit pașii!

Știi tu, cititorule, ce sentimente te încearcă atunci când ajungi să fii coleg cu cei care ți-au fost mentori și pe care i-ai admirat din bancă atât de mult, încât să ieși notițe era aproape de prisos? Vorbele, cunoștințele, gesturile și atitudinea, toate erau absorbite cu ușurință. Cum aș putea să mă adresez altfel decât cu apelativul *doamna/domnule profesor*? Rodul muncii domniilor voastre e cât se poate de palpabil, aici sunt. Sunt ceea ce m-ați învățat și bine ați făcut. Trebuie să recunosc că am furat câte puțin de la fiecare. Niciunul din noi nu poate da uitării orele de română, istorie sau biologie! Doamnelor profesoare, Duminică Daniela, Dumitru Florica și Oltena Mihaela, sunt la început de drum și încă mai primesc sfaturi, deci, vă rog, nu ezitați să mi le dați! Felicitări! Ați promovat pentru totdeauna examenul din inimile noastre cu *magna cum laude*.

Am sărit și am să sar în ajutorul tău, să te apăr, casă dragă, familie iubită! Sufăr odată cu tine pentru fereastra spartă și banca scrijelită. Aș vrea să te repar și să te îngrijesc, să stralucești ca odinioară! Vreau să te cinstesc cum pot eu mai bine pentru ca cei care locuiesc aici să-și amintească de mine, așa cum eu prețuiesc fiecare amintire cu părinții mei.

S-ar putea să plec acum, nu vreau, dar într-o bună zi, cu puțin noroc sper ca tot acasă să mă întorc pentru a nu mai pleca niciodată!

Interviuri cu profesorii de azi

Foști directori ai colegiului

Emil N. Teohari

Dimitrie Ghimpa

Ion Gavrilău

Au răspuns întrebărilor: prof. Cristina Atanasescu - biologie (CA), prof. Maria Cosmescu - educație muzicală (MC), prof. Marin Cristea - informatică (MCr), prof. Gheorghița Cucu - latină (Gh.C), prof. Mihaela Olteanu - istorie (MO), prof. Alina Elena Turcescu - socio-umane (AET), prof. Sorin Ulmeanu - matematică (SU), prof. drd. Constantin Vărășcanu - istorie (CV), prof. Ionuț Enache - geografie (IE), prof. Ilie Georgescu - educație fizică și sport (IG), prof. dr. Barbu Miu - chimie (BM).

Î (1): Ce a însemnat Colegiul Național *Ion C. Brătianu* pentru devenirea dumneavoastră profesională?

CA: Pentru mine, Colegiul *Brătianu* a însemnat o fereastră deschisă către orizontul infinit al cunoașterii, locul unde m-am maturizat din punct de vedere profesional, locul unde sprijinită de colegii mei cu mai multă experiență, de la care am învățat foarte multe lucruri, am avut posibilitatea să pun în evidență abilitățile dobândite în facultate.

MC: Un deceniu de împliniri. Am văzut lumea prin ochii copiilor din *Brătianu*, printre români și printre străini, din public și de pe scenă, iar în urma celor zece ani am împodobit cu trofee și diplome vitrina de onoare a colegiului, picurând un strop de lumină culturală în viața școlii.

MCr: Posibilitatea de a comunica cu minți deschise spre cunoaștere.

GhC: Pentru mine, Colegiul *Brătianu* a însemnat devenire profesională, spirit olimpic, performanță, predare interdisciplinară și un liant între edificiul spiritual din planul educației și libertatea gândirii antice.

MO: M-am simțit întotdeauna onorată să fiu dascăl al acestei prestigioase școli, să pot influența direct devenirea profesională și umană a multor tineri extrem de valoroși. Și nu mă refer aici doar la acele elite vizibile, cum au fost olimpicii colegiului nostru, nu numai la acei absolvenți de excepție, cu rezultate remarcabile, concrete, în timpul școlarității lor. Mă gândesc acum la o mulțime de tineri inteligenți, sensibili, cu vocație certă pentru profesii în care au ajuns mai târziu să exceleze, iar unii să reprezinte chiar nume de referință în acele domenii. Mă gândesc la mulți elevi care mi-au fost dragi, chiar dacă nu îmi amintesc numele tuturor. Desigur, alături de ei s-a produs și devenirea mea profesională, în acest liceu care a însemnat o parte importantă din viața mea, încă din anul 1994, când am venit aici.

AET: Faptul că am predat și evaluat în acest colegiu m-a desăvârșit profesional. Mediul competitiv și nivelul ridicat de inteligență al elevilor m-a obligat să mă perfecționez la standardul unor așteptări înalte. În plus, faptul că încă mă aflu în învățământ se datorează privilegiului de a fi putut să fiu profesor în *Brătianu*. Altfel, nu aș fi considerat că menirea (căci nu e doar o meserie) de a fi profesor în România merită.

SU: A însemnat locul unde am făcut liceul, a însemnat locul întâlnirii cu profesori luminați, care știau să te facă să-ți placă să

Interviuri cu profesorii de azi

vii la școală și să pună în valoare tot ceea ce aveai mai bun. În prezent înseamnă locul meu de muncă.

CV: Mă simt onorat să fi fost elev și să fiu azi profesor în liceul cel mai prestigios din județ și printre cele mai performante din țară. Cândva, într-un articol publicat în revistele *Cultura* și *Junimea*, l-am numit, chiar în titlu *Nava-amiral a învățământului românesc*. Sintagma s-a răspândit printre profesori și elevi. În cei aproape 150 de ani de existență, pe băncile sale s-au format generații de elevi, care i-au perpetuat numele și tradiția. Reprezentanți de seama ai vieții economice, politice și culturale au primit lumina cărții în această instituție școlară. Liceul a reprezentat o treaptă importantă, o adevărată cheie de boltă a formației mele profesionale. În urmă cu peste două decenii, am devenit coleg de cancelarie cu unii din foștii mei dascăli (Constantin Fulgeanu, Margareta Poroșnicu, Nicolae Voica), dar și cu foști colegi de liceu (profesorii Lucian Costache, Dan Davidescu, Viorel Popescu, Ștefan Ropcea). Datorez foarte mult liceului și profesorilor mei. Port în suflet, cu nostalgie, farmecul vieții de licean, amintirea unor ore cu o profundă încărcătură emoțională și spirituală, dar și a profesorilor și colegilor, primele creații literare și debutul în revista *Mlădițe/Junimea*, editată de un colectiv de redacție din care făceam și eu parte. Orele de literatură română și istorie, ale profesorilor Constantin Fulgeanu și Iulian Matei, mă fascinau. Am urmat o Facultate de Filologie-Istorie, la Târgu-Mureș și alta de Istorie, la București.

IE: Împlinirea profesională la cel mai înalt standard la nivelul învățământului preuniversitar din România.

IG: Sunt absolvent al Colegiului *Brătianu*, pe atunci Liceul *Nicolae Bălcescu*, promoția 1972. Dintre profesorii care mi-au marcat devenirea i-aș aminti pe: prof. Agatha Curelea, prof. Constantin Fulgeanu, prof. Delcuescu Nini. Colegiul *Brătianu* a reprezentat un salt imens, la experiența acumulată după 30 de ani de activitate didactică și venind la o instituție recunoscută, unde rezultatele pe toate palierele sunt de excepție. Adăugând și baza materială fără concurență, materialele didactice variate și suficiente, precum și colegii de catedră cordiali, săritori și buni profesioniști, cu calități incontestabile în profesie și în relația cu elevii, sunt câteva dintre argumentele care te fac să fii mândru că profesezi la o astfel de unitate de învățământ.

BM: Desăvârșirea ca profesor.

Î (2): În calitate de profesor al acestei instituții, considerați că există diferențe față de perioada anilor '90? Dacă da, care sunt acelea?

CA: Ce pot să spun... Anii '90 i-am petrecut în liceu, dar ca elev, nu ca profesor. Și noi eram atunci adolescenți... și noi aveam probleme... adolescente, dar nu existau tentații atât de mari. Astăzi, și modelele de reușită promovate mai rău îi încurcă pe elevi, iar independența economică, fiind mult mai ușor de atins, sacrifică, practic, cultura generală.

MC: Am venit în colegiu după anii '90 și nu aș putea spune dacă sunt diferențe, dar ce pot să spun este că sunt și mă simt un dascăl al acestei școli.

MCr: Da. În prezent, motivația de a învăța s-a diminuat.

GhC: Explozia informațională și mijloacele mass-media au generat după anii '90 o nouă viziune intelectuală, marcată de rafinament și rigoare. Elevii navighează mai mult în spațial cunoașterii „în sine”, în dauna autocunoașterii, fiind lipsiți de vigoarea elementului afectiv, pe care ți-l dă contactul permanent cu cartea.

MO: Da, din păcate, diferențele există, mi se pare că mai mulți elevi din prezent sunt tot mai puțin motivați în a-și atinge obiectivele, idealurile sau poate că nici măcar nu întrezăresc deocamdată un ideal. Poate că evoluția în timp a societății noastre i-a făcut să fie mai sceptici, să lase mai mult lucrurile la întâmplare, să se lase mai degrabă în voia hazardului atunci când vor să-și aleagă o profesie. Evident, niciunul dintre ei nu este o cauză pierdută, sunt convinsă că mai târziu se vor descoperi, vor scoate din adâncurile ființei lor rezerve nebanuite, pe care le vor converti în efortul de a ajunge acolo unde își doresc. Dar, pe moment, unii dintre ei par că se irosesc, făcând lucruri care nu le vor folosi niciodată la ceva

AET: Categoric. În primul rând, dacă numești perioada anilor '90 timpul puțin înainte de Revoluție și puțin după, ca profesori suntem liberi în raport cu vreo doctrină politică sau conducere politică. Nimeni nu te obligă azi să fii sau să faci ceea ce nu vrei. În al doilea rând, înainte, statutul de profesor era mai mult valorizat social prin faptul că salariul bugetar, deci oferit de popor prin stat, era un salariu real mai

Interviuri cu profesorii de azi

Foști directori ai colegiului

on Cutui, căzut pe front în 1916

Constantin Albu

Vasile Popescu

valoros decât azi. Dar acest aspect nu ține de *Brătianu*, în special, ci de învățământ, în general. În al treilea rând, oamenii sunt azi mai creativi, mai liberi, mai emancipați, sunt mai puțin uniformizați și conformiști, sunt mai individualizați în manifestări, dar și mai individualiști. În al patrulea rând, elevii sunt mai pragmatici, mai orientați către scopuri pragmatice, au acces la mult mai multă informație – ceea ce le-a adus și beneficii, dar și deservicii. Și, în fine, sunt mai multe cerințe și solicitări, unele birocratice, care complică viața, și așa grea, de profesor. Profesorul de azi trebuie să fie multi-task.

SU: Da, în afară de faptul că aici profesorii se întâlnesc cu elevii, totul este diferit.

CV: Nu cred că sunt diferențe majore, dar parcă era mai multă ordine și disciplină. Erau mai puține absențe, se fuma mai puțin, se pierdea mai puțin timp prin baruri.

IE: Nu am fost profesor în *Brătianu* în anii '90. La modul general, consider că un număr mare de clase diluează calitatea procesului instructiv-educativ prin lipsa de spațiu, eterogenizarea activităților, a corpului didactic și a nivelului de pregătire a elevilor.

IG: Cu siguranță, da. Aș puncta câteva aspecte care să sublinieze aceste diferențe: mulți elevi sunt interesați doar de note și medii foarte mari, sunt mai puțin responsabili; doctorii eliberează foarte ușor scutirile medicale, nemaexistând acele unități spitalicești responsabile care erau abilitate să acorde, după un lung proces de investigare, calitatea de scutit; trecerea de la două ore de educație fizică la una singură pe săptămână a creat un handicap actualei generații care este mai puțin motrice, cu siguranță mai lipsită de unele componente moral-volitive ca: dârzenia, tenacitatea, altruismul, spiritul de echipă, responsabilitatea.

BM: Nu cunosc perioada anilor '90 a colegiului nostru.

Î (3): Vorbind despre modificări, dumneavoastră ce ați schimba la Colegiul *Brătianu*?

CA: Dacă aș avea puterea de a modifica ceva, m-aș opri la... frică. Sunt elevi în *Brătianu* cărora le este frică de faptul că nu și-au făcut tema și că o să fie prinși, frică de profesorul de la clasă, frică de note, teamă că s-ar putea să nu fie cei mai buni. Aș înlocui frica de școală cu responsabilitatea! Și mi-aș dori și o mai bună comunicare între elevi, profesori și părinți.

MC: Când lucrurile merg bine, lasă-le să meargă! Schimbare de dragul schimbării este fie inutilă, fie nocivă.

MCR: Elevii să lipsească foarte rar, doar din motive obiective, iar profesorii să vină la timp la ore.

GhC: Doresc mai multă disciplină, rigoare științifică și revenirea Colegiului *Brătianu* în primele zece colegii din țară, unde a fost nu cu mult timp înainte.

MO: Aș dori o motivație mai puternică din partea elevilor de a învăța lucruri noi, de a ști mai mult, de a se îmbogăți spiritual în fiecare zi. În loc de dependența de tehnologie, mi-ar plăcea să văd mai multă deschidere spre cunoaștere și chiar autocunoaștere; căci, în fond, la cât de inteligenți sunt elevii

Interviuri cu profesorii de azi

noștri, este frustrant să-i vezi risipind atâta timp, talent și energie pe rețelele de socializare, de exemplu.

AET: Nu foarte multe. Aș plăti cursuri de dezvoltare personală multora dintre profesori pentru a învăța spiritul de cooperare și de echipă și pentru a se dezvolta psihologic, emoțional spre a face față cu mai mult succes frustrărilor, invidiilor, problemelor și pentru a putea empatiza mai mult cu elevii. Aș face un parc nebetonat, cu apă, flori, copaci unde elevii și profesorii să se poată simți cu adevărat în recreație și care să îi determine să resimtă școala ca pe o plăcere pe care și-o permit, nu ca pe o închisoare, pe care să-l întrețină profesorii și elevii pentru a-i responsabiliza în legătură cu acest parc și natura, în general. Aș face cabinete individuale ale profesorilor așa încât orele de curs să se petreacă acolo și nu în săli de curs dedicate claselor pentru a dinamiza prezența tuturor și a oferi din ce în ce mai multe și complexe mijloace didactice, căci fiecare profesor s-ar preocupa de propriul cabinet ca de propria casă, l-ar amenaja, l-ar face un loc mai bun.

SU: Multe, la nivelul mentalității colegilor, dar și a elevilor.

CV: Aș dori o schimbare la nivel național. Programele sunt prea încărcate, mai ales la materiile cu o singură oră pe săptămână. Manualele nu sunt atractive, conținutul lor și al programelor este încălțit și disipat.

IE: Cu toții așteptăm renovarea capitală și modernizarea colegiului prin dotarea cu mijloace didactice eficiente, performante și prin dotarea cu noi laboratoare. Personal, doresc menținerea imaginii istorice a clădirii, reintegrarea vechii săli de sport în patrimoniul școlii și renovarea clădirii secretariatului și a arhivei.

IG: Mai multă seriozitate și responsabilitate din partea diriginților în a aplica cerințele regulamentului, nu în a le ocoli.

BM: Schimbările operate ar fi următoarele: constituirea unui colectiv didactic stabil, încheșat și competent; sporirea disciplinei în rândul personalului didactic, didactic auxiliar și nedidactic și în rândul elevilor; implicarea părinților în procesul de educare a elevilor; creșterea calității activității didactice.

Î (4): Relatați-ne o amintire plăcută din activitatea dumneavoastră didactică.

CA: Sunt multe amintiri plăcute, file de poveste, povestea vieții mele... didactice. Se apropiau sărbătorile de iarnă. Mă îndreptam către clasa la care eram dirigintă. M-au mirat liniștea mormântală și lumina stinsă. Am pălit. „Au plecat acasă cu toții”, mi-am zis. Eram așa dezamăgită! Îmi doream să le urez *Crăciun fericit!* și... nu aveam cui. Am hotărât să le las un mesaj pe tablă. Când am intrat în clasă, s-au aprins câteva zeci de luminițe și glasuri cristaline au început să cânte colinde de Crăciun. A fost un moment emoționant... O să-mi aduc aminte cu drag, de fiecare dată, de acel *Velerim și Veler, Doamne!*

MC: Am fost întotdeauna împotriva discriminărilor de orice fel. Am atâtea amintiri, că n-aș putea să aleg una.

MCr: Fiecare final de oră în care simt că am lăsat în clasă o parte din ceea ce știu.

GhC: Din multele amintiri plăcute, cea mai dragă este aceea legată de eleva Andreea Cărlănuș, care, fiind deja calificată la Concursul Internațional Ovidianum, Italia, Sulmona, 2015, a găsit resursele necesare de a se califica prima pe țară și la Concursul de preselecție pentru Olimpiada Internațională de la Arpinum, Italia, 2015.

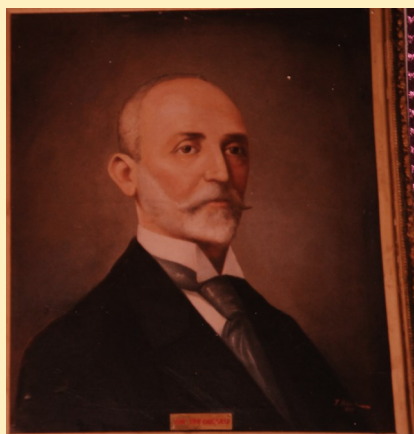
MO: O, sunt o mulțime, dar mă gândesc acum în mod special la o lecție deschisă la care elevii s-au comportat admirabil, iar mie nu-mi venea să cred cât de multe lucruri interesante citiseră pentru acea lecție până și elevii cei mai dezinteresați. Unii dintre ei au fost atunci o adevărată revelație pentru mine.

AET: Nu știu dacă este cea mai plăcută, dar cu siguranță memorabilă, pentru că vorbește despre recunoștință care este principalul câștig pe care noi, profesorii, îl avem. Într-una din multele zile în care terminam cursurile la ora 20, în pauza de dinainte de ultima oră, mă aștepta o doamnă cocheta și educată cu un coș mare de flori superbe. Mi l-a oferit și am întrebat cine este. Mi-a răspuns că nu dorește să-mi spună numele pentru a nu afla cine este fiica dumneai, dar că fiica îmi este elevă și mă respectă și apreciază așa de mult, încât dorește să-mi arate parte din recunoștința sa că îi sunt profesoară în această formă suavă. Am rămas înmărmurită și mai mult decât impresionată. Acest gen de abordare nu mai trăisem până atunci.

SU: M-aș opri la două astfel de amintiri. Prima: aprilie 2011. Andrei Crișan din clasa a XII-a D obține locul al doilea pe țară la faza națională a Olimpiadei de Matematică! Era încununarea unei munci în

Interviuri cu profesorii de azi

Foști directori ai colegiului

Ion Trifonescu

Ion Boerescu

echipă vreme de patru ani. A doua: iulie 2014. Elevii clasei a XII-a C obțin la proba de matematică a examenului de bacalaureat 15 note de 10 și 3 de 9.95, rezultate, cred eu, greu de egalat în viitor. Și la sfârșitul lunii toată clasa intra la facultate, jumătate din ea la Facultatea de Automatică a Universității Politehnice București.

CV: O amintire plăcută este legată de denumirea Colegiului. Pe 22 decembrie 1993 am propus în Consiliul profesoral revenirea la denumirea istorică a acestuia, adică *Ion C. Brătianu*, cum s-a numit între anii 1898-1948. După câțiva ani de dezbateri aprinse, s-a ajuns la denumirea actuală, în 1997.

IE: Provocările impuse de elevii deschiși la minte sunt cele mai intense amintiri ale activității mele de profesor, iar rezultatele acestora îmi dau cele mai mari satisfacții profesionale și sufletești. Datorită elevelor Cosmina Andreea Manea și Anca Maria Rădulescu sunt primul profesor din România cu doi elevi calificați și medaliați la Olimpiada Internațională de Geografie.

IG: Sunt multe evenimente pe care pot să le trec la amintiri plăcute. Un astfel de eveniment s-a derulat în anul 2015, după etapa de zonă baschet băieți, când am reușit să ne calificăm la turneul final. Am fost rugat să vin de urgență la școală, unde elevii jucători au aranjat o masă festivă, în aer liber, chiar lângă sala de sport, unde am sărbătorit profesori, elevi, arbitri, organizatori.

BM: Realizarea, prin eforturi proprii și după aproape 4 ani, a proiectului de reabilitare și consolidare a colegiului nostru.

Î (5): Și una... neplăcută.

CA: Prefer să nu-mi amintesc decât întâmplări plăcute, mai ales că suntem la ceas aniversar.

MC: Nu am!!!

MCr: Orele în care indiferența unor elevi devine de nesuportat.

GhC: Muncind cu drag și mult profesionalism în Colegiul *Brătianu*, amintiri neplăcute nu am.

MO: La ceas de sărbătoare nu-mi amintesc decât lucrurile frumoase.

AET: Cea mai mare neplăcere pe care am trăit-o în *Brătianu* nu mi-au provocat-o elevii, cum te-ai aștepta, ci un coleg. Am rămas cu un gust teribil de amar, dezamăgită profund de lucrurile pe care oamenii de lângă noi sunt în stare să le facă. Toți greșim, uneori, dar răul intenționat nu pot să-l înțeleg nici la această vârstă.

SU: Prefer să nu-mi amintesc!

CV: Nu-mi place să mă încarc cu energie negativă. Am dat uitării toate neplăcerile.

IE: Fițele, parvenitismul, comportamentul de stradă al unora sunt amintiri neplăcute.

IG: În fiecare an școlar când constat că numărul scutiților nu este în descreștere, ci din contră.

BM: Neînceperea lucrărilor de reabilitare și consolidare a colegiului, deși proiectul pentru aceste lucrări era finalizat.

Î (6): Vă rog să menționați trei cuvinte care să sintetizeze spiritul *Brătianu*.

CA: PERFORMAȚĂ, TRADIȚIE, ATITUDINE.

MC: CERTITUDINE, INTELIGENȚĂ, BRAND.

MCr: PERFORMANȚĂ, TRADIȚIE, DĂRUIRE.

Interviuri cu profesorii de azi

GhC: MAXIMUS OPTIMUS, MAXIME EGREGIOUS.

MO: TRADIȚIE, PERFORMANȚĂ, CREATIVITATE. Dar astea sunt, cred, locuri comune. Eu aș adăuga: SPIRIT LIBER, INVENTIVITATE, ÎNDRĂZNEALA DE A-ȚI DEPĂȘI LIMITELE.

AET: INDEPENDENȚĂ, INTELIGENȚĂ, CREATIVITATE.

SU: TRADIȚIE, COMPETITIVITATE, PERFORMANȚĂ

CV: COMPETENȚĂ, DINAMISM, OLIMPISM.

IE: PERSONALITATE, PREGĂTIRE, PERFORMANȚĂ.

IG: RESPONSABILITATE, CONSECVENȚĂ, SERIOZITATE.

BM: De-a lungul timpului Colegiul Național *Ion C. Brătianu* a fost caracterizat de: EXIGENȚĂ, COMPETENȚĂ, DISCIPLINĂ care s-au cristalizat în calitate și valoare ridicate.

Î (7): Mențineți legătura cu foștii dumneavoastră elevi?

CA: Sunt fericită să răspund DA la această întrebare. Vorbesc cu mulți dintre foștii mei elevi, iar mulți dintre ei mă vizitează încă. Chiar anul acesta, de Crăciun, m-au vizitat două domnișoare doctor (rezidente în anul I). Îmi place să cred că unii dintre foștii elevi îmi sunt prieteni!

MC: O,daaaa! La spectacolul de *Zilele Colegiului* mulți dintre foștii absolvenți vin să dea o mână de ajutor.

MCr: Da. Inclusiv cu cei din afară.

GhC: Da, permanent. Mulți studiază în București sau sunt stabiliți în străinătate. Ori de câte ori trec prin Pitești, vin să discutăm despre anii de liceu și... preceptele morale latine.

MO: Da, țin legătura și chiar mă mai întâlnesc uneori cu unii dintre foștii elevi. Mai sunt și tradiționalele revederi după zece ani de la absolvire, prilejuri agreabile de a-ți aminti atâtea momente frumoase dintr-un trecut care parcă redevine prezent cu fiecare nouă generație. Căci noi, dascălii, avem un privilegiu atât de rar și inefabil, de a „întineri” cumva în preajma fiecărei noi generații, care aduce cu ea nu numai tinerețe și frumusețe, dar și curiozitate, gândire liberă, inocență; da, uneori și inocență, chiar dacă asta pare desuet într-o lume ca a noastră

AET: Da, din când în când, în măsura timpului meu extrem de limitat. Dar, majoritatea, au un soi de timiditate față de mine.

SU: Da, cu unii dintre ei.

CV: Doar cu cei din învățământ și cultură. Colaborez cu foștii mei elevi din Biblioteca Județeană, Muzeul Județean, Centrul Cultural Pitești, Muzeul Golești. Cu alții, ocazional.

IE: Da, cu unii dintre ei.

IG: Dialogul cu elevii pe care l-am avut, atât ca diriginte, cât și ca profesor sau antrenor se menține și după ani de zile, prin convorbiri telefonice sau întâlniri cu prilejul unor evenimente convenite.

Î (8): În ce fel credeți că le-ați marcat existența?

CA: O întrebare tare dificilă! Sper ca măcar câtorva dintre ei să le fi marcat existența! Sunt convinsă că dascălul are un rol foarte important în educația copilului. Sunt elevi care de multe ori îndrăgesc sau nu o materie, în funcție de profesor. Îmi doresc ca foștii mei elevi să spună despre mine că am fost profesorul care i-a încurajat să aibă opinii pe care să și le susțină cu argumente, care le-a stârnit curiozitatea, care i-a povățuit cu răbdare. Profesorul care a avut acea putere de a-i inspira prin intermediul personalității sale. Am încercat să-i determin să-și dorească să cunoască tot mai multe, să învețe din propriile greșeli. Zi de zi, prin tot ce am făcut, am vrut să fiu părtașă la ridicarea temeliei existenței lor. Și cu toate acestea, am vrut să fiu, în primul rând, OM.

MC: Le-am cultivat pasiunea pentru frumos. Unii dintre absolvenții colegiului sunt acum profesori de muzică, iar alții studenți la Conservator (canto).

MCr: Pregătire temeinică.

GhC: În mare parte. Mulți absolvenți mi-au mărturisit că s-au ghidat în viața lor permanent

Interviuri cu profesorii de azi

după exemplele și pildele de la orele de latină. Ei știu și astăzi pe dinafară alfabetul latin al înțelepciunii.

MO: Îmi place să cred că am marcat existența câtorva dintre elevii mei, într-un mod de care să -și amintească măcar cu nostalgie, peste ani; probabil că nu reprezentăm ceva decât dacă am influențat în bine măcar un destin cu care ne-am intersectat la un moment dat. Căci, pesemne, nicio astfel de *întâlnire* nu este întâmplătoare.

AET: Sper și cred că în mod pozitiv. Am remarcat că am devenit model pentru mulți dintre ei, ceea ce mă flatează. Totdeauna am insistat pe rolul meu formativ în ce privește personalitatea lor în ansamblu, și nu doar aspectele cognitive. Pe cei pe care i-am sprijinit în mod special, solicitându-mă, i-am ajutat să aibă succes în ceea ce-și propuneau.

SU: Mi-ar plăcea să cred că în bine, că în afara materiei pe care le-am predat-o au rămas de la mine și cu alte lucruri, poate mult mai importante decât matematica .

CV: Unora le-am fost model. Altora, profesorul preferat.

IE: Asta o pot spune ei. Nu mi-am propus să marchez existența nimănui, ci să fiu un profesor la înălțimea așteptărilor lor.

IG: Prin consecvența de care am dat dovadă de-a lungul timpului, prin respectul permanent și necondiționat față de munca bine făcută.

BM: Pe unii m-am străduit să-i formez ca specialiști, iar pe toți ca oameni valoroși.

Î (9): Elevii au învățat multe lucruri de la dumneavoastră. Ce ați învățat dumneavoastră de la elevi?

CA: Am învățat! Nu degeaba spunea Nicolae Iorga: „Școala cea bună e aceea în care și școlarul învață pe profesor.” Am învățat să fiu deschisă, să zâmbesc mai mult, să mă bucur mai mult de lucruri simple... Am învățat că prin ei am șansa să rămân cât mai mult timp tânără!

MC: Să fiu mereu elev.

MCr: Că totdeauna trebuie să-ți dorești mai mult.

GhC: Sunt o fire sociabilă și optimistă, iar orele din școală și dinafara școlii (eu organizez excursii și tabere școlare) mă încarcă pozitiv. Tinerețea lor îmi dă putere să merg mai departe.

MO: Am învățat destule de la elevii mei, în acești mulți ani, am învățat, de exemplu, că răbdarea este o adevărată artă și că, uneori, câștigi când ți se pare că ai pierdut și, nu în ultimul rând, bucuria de a trăi, care este, pur și simplu, molipsitoare.

AET: Am învățat să fiu profesor-om, nu profesor-Dumnezeu pe pământ ca zid impenetrabil, am învățat să mă bucur de lucrurile mici cotidiene și de zâmbetele lor și am aflat de la ei că această meserie este cu adevărat vocațională pentru mine.

SU: Că profesorul nu are întotdeauna dreptate!

CV: Am învățat să-i înțeleg mai bine.

IE: Sufletul cald, conștiința, spiritul de sacrificiu pentru performanță și pentru devenirea lor ca oameni mă fac să reflectez asupra condiției mele și să caut să devin mai uman, mai bun.

IG: În mod special, o mai mare aplecare către partea tehnică și informatică.

BM: Elevii mei m-au făcut să înțeleg că profesia de dascăl înseamnă: competență profesională privind disciplina predată; competență didactică și psihopedagogică privind transmiterea cunoștințelor legate de disciplina predată și de formarea lor ca oameni; empatie și iubire împărtășite în mod egal tuturor elevilor.

Interviuri cu profesorii de azi

Î (10): Având în vedere că suntem în an de sărbătoare, vă rugăm să adresați o urare cu ocazia împlinirii a 150 de ani de existență a colegiului nostru.

CA: Urez tuturor profesorilor din Colegiul Național *Ion C.Brătianu*, putere de muncă și perseverență în realizarea nobilei sarcini pe care și-au asumat-o: misiunea de a semăna lumină, adevăr și înțelepciune în sufletul tinerei generații. La mulți, mulți ani, *Brătianu!*

MC: Urez colegiului să primească generații care să ne facă mândri în continuare.

MCr: Îmi doresc să crească seriozitatea atât la elevi, cât și la profesori.

GhC: Vivat, crescat, floreat!

MO: La mulți și fructuoși ani, liceul meu de suflet!

AET: La mulți ani frumoși și rodnici

Ca și cei de pân-acum,

Brătianu este fruntea

și va fi pe-același drum!

SU: La mulți, ani *Brătianu!* Cât mai multe realizări, cât mai mulți profesori de calitate și elevi pe măsură!

CV: Urez Colegiului Național *Ion C. Brătianu* să-și mențină numele de *Navă amiral a învățământului românesc*, iar „aurul de pe frontispiciul său să strălucească pe toate meridianele”.

IE: Să ne vedem fericiți la împlinirea a două sute de ani de existență a colegiului nostru! La mulți ani, *Brătianu!*

IG: Să rămână o unitate de frunte în peisajul argeșean și național, să crească prin rezultate prestigiul școlii românești.

BM: Îi doresc să aibă mereu un viitor plin de faimă și renume pe măsura trecutului său glorios.

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

Cei mai frumoși și fructuoși ani din viață

Bogdan Teianu, promoția 1984.

De trei ori laureat la Olimpiada Națională de Matematică. Selectat de trei ori în lotul național.

Inginer la Agenția Spațială Europeană, ESTEC, Olanda.

Cei patru ani petrecuți la Colegiul *Ion C. Brătianu* (Liceul *Nicolae Bălcescu*, pe atunci), între 1980 și 1984, rămân pentru mine unii din cei mai frumoși și fructuoși ani din viață. Consider că anii de liceu constituie baza solidă a educației mele academice de

care am beneficiat toată viața. Deși au trecut mulți ani de atunci, îmi amintesc cu mare plăcere de profesorii și colegii mei. Domnul Profesor Voica, la matematică, rămâne unul dintre cei mai buni dascăli pe care i-am avut. Orele noastre de matematică erau foarte interesante și relaxate, ceea ce nu era puțin lucru în acele vremuri. Ele m-au ajutat să particip cu rezultate bune la trei Olimpiade Naționale de Matematică și să fac parte din lotul național între 1982 și 1984. Îmi amintesc, de asemenea, de Domnul Profesor Spinei și orele de limba și literatura română atipice - manualul era doar orientativ. Domnul Profesor dicta liber și ascultarea se făcea de la catedră, trebuia să vorbești clasei. Îmi amintesc cu nostalgie de fotbalul de pe terenul de pe deal și de meciurile între clase organizate în pauze sau după ore. Îmi amintesc, de asemenea, cu mare plăcere, de colegii fantastici pe care i-am avut. Sper ca liceul nostru să aibă alți 150 de ani la fel sau mai buni ca cei care au trecut!

Colegiul *Brătianu* - un loc unde se face carte și se formează caractere

Eduard Poroșnicu, promoția 1986.

Inginer de aviație, EUROCONTROL.

O zi însorită de început de vară, trandafirii roșii înfloriți, bordând alea spre Intrarea Profesorilor, e imaginea pe care o am întotdeauna în minte când mă gândesc la liceu. Mama mea fiind profesoară de chimie, mai intram uneori pe ușa mare din față... până am devenit elev al liceului și ușa

principală mi-a devenit interzisă! Întotdeauna m-a impresionat holul de la intrare, cu cabinetul Directorului pe partea stângă și culoarul pe care treceau profesorii cu catalogul sub braț. Și în ziua de astăzi m-aș aștepta să-i văd plecând spre clase pe dl. Voica, profesorul de matematică, pe d-na Istrătescu, profesoara de engleză, pe toți ceilalți profesori care dădeau faimă liceului.

Sunt 30 de ani de când am făcut ultima poză de clasă și ne-am răspândit prin lume, dar liceul va rămâne pentru toată viața o perioadă de referință. Este locul unde am învățat, pe lângă matematică și fizică, mai ales, cum să învățăm și cum să gândim cu capetele noastre, în ciuda unei epoci în timpul căreia libertatea de gândire și de exprimare nu erau chiar cele mai apreciate aptitudini. Liceul mi-a dat baza care mi-a permis apoi să-mi continui studiile la Facultatea de Aeronave și să încep o carieră de inginer de aviație, începând cu un institut de cercetare și până la Organizația Europeană pentru Siguranța Navigației Aeriene (EUROCONTROL), unde lucrez în prezent.

Mă bucur foarte mult să văd că liceul a rămas egal cu sine însuși, un loc unde se face carte și se formează caractere. Sper că elevii de astăzi vor simți peste ani aceeași căldură în suflet când se vor gândi la „liceul lor”, asemenea multora dintre cei care i-au trecut pragul în cei 150 de ani de existență!

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

Monica Gabriela Cojocaru, absolventă 1991.
Ph.D. Associate Professor of Mathematics
Department of Mathematics & Statistics
University of Guelph, Canada.

Colegiul *Ion C. Brătianu* sau, cum îl știu eu, Liceul *Nicolae Bălcescu*, a reprezentat întotdeauna o instituție competitivă pentru toți absovenții săi. Peste decenii, a devenit cunoscut atât datorită nivelului înalt de pregătire al profesorilor care au servit

carriere întregi în Colegiu, cât și datorită rezultatelor obținute de către cei care au studiat aici. Personal, Colegiul îmi este cunoscut nu numai ca elev, dar și ca fiică a unuia din membrii catedrei de matematică. Anii petrecuți ca liceean au fost pentru mine foarte competitivi, câteodată neplăcuți, câteodată plini de haz, și, în același timp, și interesanți. Între 1987-1991 societatea românească a trecut prin schimbări majore, iar microcosmosul Liceului *Bălcescu*, devenit mai apoi Colegiul din prezent, a trecut, de asemenea, prin schimbări majore. E un testament peste timp faptul că toate aceste schimbări nu au dus, în final, către o modificare fundamentală în nivelul educației oferite în instituție. Noi dascăli și noi versiuni de curriculum au apărut în ultimii 25 de ani de când am absolvit, dar Colegiul continuă să își mențină reputația înaltă câștigată peste timp, atât la nivel profesoral, cât și la nivelul elevilor.

Ca profesor universitar în ultimii 15 ani, într-un sistem de învățământ diferit de cel în care am crescut, apreciez constant faptul că educația primită în anii mei de liceu mi-a servit cu succes în studiile universitare și postuniversitare. Îi urez Colegiului *Brătianu* mulți ani cu succes și împliniri în continuare!

De vorbă cu Silviu Ștefan Pufu

Interviu realizat de profesor Alina Turcescu

Silviu Ștefan Pufu, născut în 9 martie 1984, a absolvit Colegiul Național *Ion C. Brătianu* în anul 2003, venind de la Școala Generală nr.14, Pitești. Înainte de absolvirea liceului, a fost admis la Universitatea Princeton din New Jersey, Statele Unite ale Americii unde a studiat fizica, fiind licențiat în anul 2007. Parcursul său academic nu s-a oprit aici. În perioada 2007-2011 a realizat doctoratul în fizică la aceeași universitate, apoi timp de un an și jumătate a urmat și cursuri de post doctorat la Universitatea M.I.T. din Cambridge, Massachussets. Din anul 2013 este profesor la Universitatea Princeton, departamentul de fizică, fiind coleg cu foștii săi profesori universitari. Faptul că a reușit o carieră academică la una din cele mai prestigioase universități din lume nu este o surpriză pentru nimeni. Silviu Ștefan Pufu era un elev eminent încă din liceu. Trei ani la rând, clasele a X-a, a XI-a și a XII-a, a participat la Olimpiada Internațională de Fizică și în fiecare an a fost medaliat – în primul an cu bronz, în al doilea an cu argint și în ultimul an de liceu cu aur. Fiind cel mai bun elev din lume la fizică, cei de la Princeton l-au chemat ca bursier al SUA să realizeze studiile de licență acolo.

AT: Dacă și în ce fel consideri că absolvirea Colegiului Național *Ion C. Brătianu* ți-a influențat pozitiv cariera?

SȘP: Da, desigur, a fost relevant. Am plecat din țară la 19 ani fără nimic, cu foarte puțini bani, știind puțină engleză, neștiind pe nimeni acolo și nefiind nimeni care să mă poată ajuta. Singurul lucru pe care îl aveam era educația primită la *Brătianu* și acesta a fost sprijinul meu. Nu știu cum ar fi fost dacă făceam alt liceu, dar știu că pregătirea mea la fizică și matematică făcută în *Brătianu* a fost foarte bună, așa încât am putut chiar să sar la Princeton peste câteva cursuri la matematică și fizică pentru că le știam deja.

AT: De care dintre profesorii tăi de liceu îți amintești cu cea mai mare plăcere?

SȘP: Fără îndoială, de regretatul profesor de fizică Ion Pricolici, care m-a ajutat

extrem de mult. Când eram în clasa a X-a s-a hotărât să mă învețe materia fizică înainte de a o studia la clasă și ne întâlneam mai întâi la dumealui în birou, ulterior la domnia sa acasă și lucra cu mine probleme foarte grele fără niciun ban. O făcea pentru că îi făcea plăcere. Pentru mine a fost extraordinar, altfel nu puteam să învăț lucrurile acelea atât de repede.

AT: Sunt amintiri legate de liceu pe care vrei să le evoci?

SȘP: Pentru mine, de departe, perioada de facultate și de doctorat au fost mult mai bogate atât academic, cât și social. Eram prea mic. Plecând la 19 ani, aici am aflat cu adevărat cum